

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

נדרים פט- נזיר ה | פרשת בא | גליון מס' 158

דף פט. פ

אשת איש שאמרה הריני נזירה לכשאתגרש וכו' ר"ע אומר יפר- ציין כאן הגרע"א בגליון הש"ס לדברי הר"ן לעיל (פ' ע"א) ד"ה ורבי יוסי וכו' ע"ש היטב בר"ן.

בר"ן שם מבאר דעת ר"ע דס"ל דבעל מיפר אף על פי שלא חל הנדר, וקשיא אמאי הא אכתי לית לה צער עינוי נפש ולית בה נמי משום דברים שבינו לבינה, ותירץ: "דהתם (היינו בסוגיא דהכא) לאו בדידה קאי להנצל מעינוי נפש דדלמא מגרש לה בעלה וכו'" ע"כ ביאור הדברים, דלפיכך אף שעדיין אין לה שום דוחק מהנדר, אבל יען שיתכן שיהיה לה עינוי נפש אם יתגרשה מבעלה ומי יפר לה מצי מפר לה עכשיו, דמיד הוי דברים שבינו לבינה שהן הן הדברים שנוגעים לבעל וקפיד בהן. ודו"ק היטב.

עוד נציין דכתב בקהלות יעקב עמ"ס ב"ק (סי' מ"ז ס"ק ב'): יש לחקור במקנה לחבירו לאחר שלשים יום ונגנב או נאבד בתוך שלשים אי חל הקנין [ונפ"מ שאם המצא תמצא הגניבה אח"כ הרי היא של הלוקח], מי אמרי' כיון דבסוף שלשים הו"ל אינו ברשותו לא חלה הקנאתו, או דלמא כיון דבשעת הקנאה הוה ברשותו שפיר הועילו מעשיו והקנאתו הקודמת שהי' בזמן שברשותו. והנה בב"ק דס"ט מבואר דהאומר כל הנלקט מזה יהא מחולל הו"ל אינו ברשותו ולא מהני לרבי יוחנן ובתוס' שם ד"ה כל הנלקט ביארו דכל הנלקט לאו דוקא ממש אחר לקיטה אלא מניח מעות בעוד שלא נלקט ואומר כרם רבעי לכשיהי' נלקט יהא מחולל אחר הלקיטה, ע"ש שהכריחו ד"ז דאי אמרת שאמרו אחר הלקיטה ממש וכי כל שעה היו אומרים ואם אמרו בלילה אין זה תקנה למה שנלקט ונאכל ע"ש, וכ"כ כמה ראשונים ז"ל בשטמ"ק ע"ש הרי מבואר דהמתפס על דבר שהוא ברשותו שיחול לכשיהא אינו ברשותו לא מהני דהו"ל דבר שא"ב.

דף פט: פ

ההוא גברא דאמר ליתסרו פירות עולם עלי אי נסיב איתתא כי לא גמרינא הלכתא, לא סליק בידי, אתא ר' אחא ושבשי' כו'- במחנה אפרים (הל' נדרים סי' י"ב) הביא ששמע שהמהרש"ס ז"ל אמר שהנודר בתנאי אם אעשה או אם לא אעשה, כל זמן שלא נתקיים התנאי, יכול לחזור בו מנדרו, וכמו דמצינו (קידושין נ"ט ע"א) שהמקדש אשה תוך שלשים יום, יכול לחזור בו תוך השלשים יום, דאתי דיבור ומבטל דיבור, ה"נ יכול לבטל נדרו כ"ז שלא קיים התנאי, ועדיין לא חל הנדר, אבל המחנה אפרים חולק עליו ומביא כמה ראיות שאף שעדיין לא קיים התנאי, ה"ז כאילו כבר חל הנדר, ואינו יכול לבטלו.

ואחד מן הראי' מסוגיין, שהרי זה שנדר שיאסרו פירות עולם עלי אם ישא אשה טרם שלמד, הרי עדיין לא נשא אשה ולא נתקיים התנאי, ולמה שבשי' ר"א, היה יכול

לחזור בו מדיבורו, אלמא דכבר חל הנדר מיקרי, וא"י לחזור בו.

דף צ. פ

אין מתירין את הנדר עד שיחול וכו' - במשנה למלך (פ"ד מהל' אישות הלכה ז) דן לפי מה דקיי"ל דאין אדם מקנה דשלב"ל, והאומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שאתגייר לאחר שתתגיירי וכו' אינה מקודשת, אם קטן קידש בקטנותו והתנה שיחולו הקידושין בגדלותו, האם גם בזה אמרינן דהוה דשלב"ל ולא חלו הקידושין, או שאני הכא דזמן ממילא קא אתיא ולא מיקרי מחוסר מעשה וכדבר שבידו דמי דלית ביי חסרון דדבשלב"ל.

ומביא ראי' מהא דקיי"ל הכא דאין החכם מתיר הנדר עד שיחול, ומ"מ איכא פוסקים דסבירא להו דהיינו דוקא היכי דהתנה אם אעשה דבר פלוני יאסר ככר זה עלי, דכל זמן שלא עשה דבר זה מיקרי דלא חל הנדר ואינו יכול להשאל על נדרו, אבל באומר ככר זה יאסר עלי לאחר שלשים יום, יכול להישאל על נדרו מיד, משום דזמן ממילא קא אתיא, וא"כ ה"ה בקטן שקידש, כיון דזמן ממילא קא אתיא לא מיקרי דשלב"ל.

בנודע ביהודה (מה"ת אהע"ז סי' נ"ד) כתב דאף להחולקים כאן וסוברים דאינו יכול להשאל על נדרו אף בנודר ללאחר לי יום, מ"מ י"ל דלגבי דשלב"ל מיקרי כבר בא לעולם, דע"כ אין ההגדרה של חל הנדר, שוה לדיני דשלב"ל, דאלת"ה לר"מ דס"ל דאדם מקנה דשלב"ל, אמאי לא יוכל להשאל על נדר טרם שחל אף שעדיין לא עשה את התנאי שיחול נדרו, אלא ע"כ דשאני גבי נדר דכתיב לא יחל דברו, ובעינן שיחול בפועל, וא"כ ה"ה במחוסר זמן י"ל דעדיין לא חל בפועל, ומשום הכי אינו יכול להתירו, ומ"מ לגבי דשלב"ל י"ל דמחוסר זמן כיון דממילא קאתיא, מיקרי כבר בא לעולם. ועיי"ש מה שהאריך בדינו של המשנה למלך.

דף צ: פ

חזרו לומר שלא תהא אשה נותנת עיניו באחר כו' האומרת טמאה אני לך תביא ראי' לדברי' - והקשו הראשונים (עי' ר"ן ורשב"א) וכי מאכילין לו לאדם דבר האסור לו, דהא אומרת שנטמאה ואסורה לו. ותירצו דיש כח ביד חכמים לבטל דבר מן התורה. והקשו עוד דהא הוה קום ועשה.

וכתב החתם סופר (השמטות לחו"מ סי' ר"ג) דאין לומר דקושיית הר"ן היא מהך דאוכלת תרומה, דהא קיי"ל דתרומה בזה"ז היא דרבנן, וא"כ הם אמרו והם אמרו. אלא צ"ל דקושיית הר"ן היא מעוונה דהוא בקום ועשה.

אלא שיש להקשות דהא לגבי דידה שהיא אומרת טמאה אני לך הרי היא קרקע עולם והו"ל שוא"ת, ולגבי הבעל שהוא בקום ועשה, הרי אינו מאמין לה שנטמאה.

ותירץ החתם סופר דצ"ל דהואיל והבעל אינו יכול להכחישה שלא נטמאת, וגם ה"ז בידה לזנות שהרבה מנאפים תמצא אם תרצה לזנות, א"כ צריכה להיות

מהימנא לי' בכה"ג שהבעלים אינו מכחיש להעד, ובידו של הע"א לעשות דבר זה, וא"כ קושיית הר"ן הוא על הבעל שצריך להאמין להאשה שנטמאת, ולדידי' הרי זה בקום ועשה.

טמאה אני לך תביא ראי' לדברי' - בשו"ת חתם סופר (יו"ד סי' קע"ה) נשאל אמאי אינה נאמנת במיגו שהיתה יכולה לומר שהיא רואה דם מחמת תשמיש, והרי פשוט שתוכל לעשות תחבולות שתביא דם צפור וכדו'.

ותירץ דברואה דם מחמת תשמיש עכ"פ בתחלת הנשואין הרי היא יוצא' בלי כתובה, ובאומרת טמאה אני לך למשנה ראשונה הרי יש לה כתובה, א"כ תו לית לה מיגו דרוצה היא בכתובה ולכן לא תטעון רמ"ת.

עוד תירץ החתם סופר, דבאומרת רמ"ת אינה בטוחה שיגרשנה, שיכול להשהות אותה ע"י שלישי עד שתזקין אולי תתרפא, משא"כ בטמאה אני לך, הרי כתב מהר"ם בתשוב' הרשב"א סי' תת"מ דבאשתו שזינתה א"צ לגרשה, ולא חיישינן שמא יבא עלי' דמאוסה היא בעיניו, אבל הכא באומרת טמאה אני לך והוא אינו מאמין לה, אלא שכופין אותו להוציא, אבל עכ"פ אינה מאוסה בעיניו, וצריך לגרשה מיד, ומשו"ה אינה טוענת ברצון רמ"ת. וע"ע בפלתי קפ"ה ה' ופתחי תשובה שם סק"ג ושב שמעתתא ש"ו סוף פי"ט.

בשו"ת חות יאיר (סי' ע"ב) כתב שאשה שאמר בדרך וידוי וחרטה שנטמאה, ה"ז בכלל מש"כ במתני' עד "שתביא ראי' לדברי'", ואסורה לבעלה שיש כאן ראי' שהיא אומרת אמת. ותמה בשו"ת נו"ב (מהדו"ת סי' כ"א) דל"ל ניהוש דאיערומא קא מערמא, וכדחזינן בסנהדרין כ"ה ע"א באותו טבח שגידל את שערו וצפרניו בדרך תשובה, ורביא לא קיבל אותו דאמר דאיערומי קא מערמא. וה"נ הרי כל אשה היתה נאמנת משום שאין עשוי' לפגום עצמה, ואפ"ה במשנה אחרונה סבירא לן שמחמת חשקה להנשא לאחר, חיישינן שהיא משקרת, וא"כ ה"נ ניהוש שבגלל כן היא תתודה בשקר בכדי להנשא לאחר.

וכתב החתם סופר (אה"ע ח"ב סי' צ"ה) די"ל דאה"נ החו"י איירי רק במעשה שהי' שם באשה שחלתה ונטתה למות, ואז כדרך כל העומדים למות שמתוודים, הודתה שהיא נטמאה, ובכה"ג דוקא הוה רגלים לדבר, ואף ליכא חיש בעיני' נתנה באחר.

דף צא. פ

גברא הוא דנסתחפה שדהו - וכתב הר"ן דקדושת כהונתו גרמה לו שתאסר עליו, דהא אונס בישראל מישראל שרי. ולפ"ז אם אינה ראוי' לכל העולם בודאי אין לה כתובה. ותמה במחנה אפרים דבסו"פ נערה איתא דמתה אין לה כתובה דכתיב בספר כתובה לכשתנשאי לאחר תטלי כתובתה, הא לא"ה היה לה כתובה, אף דאינה ראוי' לאיש, ומשום דנסתחפה שדהו, וקשה על הר"ן שכתב משום דקדושת כהונה גרמה לו.

גברא שאוסר על עצמו דברים הללו. ובשו"ת מהרי"ט (ח"א סי' נ"ג נ"ד) האריך בדבר זה וכתב לחדש דהוא כעין איסור גברא כמו שבועה, אלא שבשבעה אף דאסר נפשי מהדבר, אין גופו עצמו נתפס בהשבועה, אלא איסורא הוא דרמי עלי, משא"כ לגבי נזירות דכתיב קדוש יהי, חל על גופו עצמו קדושה שמחמת זה אסור הוא באלו הדברים.

אמנם מהר"י באסאן ז"ל מביא דנזירות הרי הוא כנדרים, שאוסר חפצים אלו עליו. ועיי"ש דיעה שלישית די"א דהוא איסור גברא כמו שבועה.

ועיין במגיה במאירי ג' ע"ב שהאריך בביאור שיטות אלו. וע"ע בשו"ת שבסו"ס אבני מילואים (סי' כ"ב) ובקהילות יעקב כאן סי' ב' ונדרים סי' ט"ו.

☞ דף ב: ☞

כדתניא זה קלי ואנוהו אתנאה לפניו במצות, אעשה לפניו סוכה נאה לולב נאה וכו'. וכ"ה בפ"ט דשבת (קלג ב), ובפ"ק דסוכה (יא ב) ע"ש.

ונחלקו הראשונים אי הוי מ"ע מן התורה וכלמד מהאי פסוק, או דהוי מ"ע מדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא. ונפק"מ במקום "ספק" אם צריך להחמיר בזה כדין ספק דאורייתא לחומרא או לא. וכן י"ל נפק"מ לענין "כפייה על המצות", לפי"ד רש"י והתוס' רי"ד בכתובות (צא ב) שאין "כופין" אדם "עד שתצא נפשו" על "מצות דרבנן" אלא על מצות דאורייתא, יעו"ש. [ודלא כתוס' שם (פא א) ועוד שכופין גם על מצ"ע מדרבנן ע"ש, ואכמ"ל]. וכן נפק"מ לענין מצות צריכות "כוונה", לפי"ד הרדב"י במג"א (סימן ס' ס"ד) דאיי"צ "לכוון" במ"ע דרבנן כ"א במ"ע מה"ת. וכן י"ל נפק"מ (ד') אם איכא מצ"ע ד"הידור מצוה" במ"ע "דרבנן", דאת"ל דכל המ"ע דהידור מצוה הוי מה"ת, א"כ נר' דשייך דוקא במ"ע מה"ת ולא במ"ע דרבנן, דהא לדידיה אינו "מצוה" כלל. אולם אי הוי מ"ע דרבנן, שפיר י"ל דשייך גם במ"ע דרבנן, ודו"ק. ועוד הרבה נפק"מ בלא מספר.

דיעו"י בראב"ד בהשגותיו לבה"מ בפ"ק דסוכה (דף ז. ברי"ף) דנר' דס"ל דהוי מ"ע מה"ת ע"ש. וה"נ מדוייק ברש"י ברפ"ג דסוכה (כט ב) דס"ל דהוי מה"ת, מדכ' דלולב "היבש" פסול, מדבעינן מצוה מהודרת דכ' זה קלי ואנוהו ולכן יבש פסול ע"ש, והיינו מה"ת, וכש"כ בכפות תמרים שם. [וע"ש בתוס' ושאר דפליגי על רש"י ע"ש]. אולם מאידך יעו"י בחי' הריטב"א בפ"ק דסוכה (יא ב) בד"ה ואי רבנן וכו' דס"ל דהידור מצוה הוי מדרבנן בעלמא, וזה קלי ואנוהו אסמכתא בעלמא הוא ע"ש. וכ"כ תוס' במנחות (מא ב) בד"ה אין וכו' ע"ש. וכן יעו"י ברא"ש בפ"ק דב"ק (ט ב) גבי ספיקת הגמ' אם "הידור מצוה" חייבים שליש "מלגיו" או שליש "מלבר", דהוי בעיא דלא איפשיטא, ופסק לקולא דהוי שליש "מלגיו". ויעו"ש ב"פלפולא חריפתא" שכ' דה"ט דפסק לקולא מדהוי מ"ע מדרבנן ע"ש. אמנם מאידך יעו"ש בב"ק בר"ח שכ'

ותירץ בקובץ שיעורים (ב"ב אות תק"ו) דע"כ צריך לחלק בין דבר הבא לה משמים, דאז אמרינן דנסתחפה שדהו אף דאינה ראוי להנשא כלל, לבין ע"י מעשה דידה.

שוב הביא משו"ת הר"י מיגאש (סי' קכ"ט) שהביא מגאון שהנושא אשה ונתקלקלה תחתיו והיא רמ"ת, יוצאת ממנו ואין לה כתובה, ול"א בכה"ג נסתחפה שדהו, שכיון שהיא אינה ראוי לעונה כלל, איננה בכלל שדה, דאי לאו עונה אמאי תנשא, ע"כ. והרמב"ם (סוף הל' אישות) חולק וס"ל דבכה"ג יש לה כתובה, דנסתחפה שדהו. וכתב הקוב"ש דלפי הגאונים יוצא דאשה שנולדו לה מומין תחתיו, דאמרינן דיש לה כתובה דנסתחפה שדהו, היינו דוקא אם היא עדיין ראוי לתשמיש, אבל אם נעשית מוכת שחין שהתשמיש מזיק לה, כדאיתא בכתובות (ס"ז א) תצא ואין לה כתובה, דאינה ראוי לעונה, ומסיים דהוא חידוש גדול.

☞ לסיומא דנדרים ☞

ההוא נואף דעל לגבי דהיא איתתא, וכשראה הנואף שבא בעלה של האשה התחבא, והנה הנואף ראה שנחש טעם משחלים שהיו מונחים שם, ואחר כך ראה הנואף שבעל הבית רוצה לאכול מאותם שחלים, אמר לו הנואף לבעל אל תאכל מהם וכו'. והקשה השיטה מקובצת (ד"ה כי נאפו) מהמבואר במסכת סנהדרין (דף כו ע"ב) שהחשוד על העריות כשר לעדות ואינו חשוד על מומין. וא"כ כ"ש שאינו חשוד על שפיכות דמים, ותירץ, שאמנם אין הנואף חשוד שיהרוג בידיים. אבל הוא חשוד שלא יציל אדם ממיטה.

והבית הלוי (ח"ב סימן א אות ב) תירץ שודאי החשוד על הניאוף אינו חשוד שמעתה יהרוג אנשים, אלא שפשוט לגמרא שכדי לנאוף הוא חשוד להרוג את הנפש, ולכן כאן ע"י שהבעל ימות תהיה מזומנת לו יותר, אילו היה נואף היה הורגו.

☞ מסכת נזיר ☞

☞ דף ב. ☞

כל כינויי נזירות כנזירות כו' - נתלבטו הקדמונים במהות גדר איסור נזיר, דהנה מצאנו במי שאוסר דבר על עצמו, שאם הוא ע"י נדר הוי זה איסור חפצא, שאוסר ככר זה עליו, ואם זה שבועה, ה"ז איסור גברא, שאוסר עצמו לאכול ככר זה, ונחלקו הראשונים בנדר בלשון שבועה ושבועה בלשון נדר אם הוא אסור מטעם יד, ומ"מ יש כמה נפק"מ בין נדר לשבועה כגון אם חל על דבר שאין בו ממש או על דבר מצוה.

ויש להסתפק בנזירות מהו גדרו, אם הוא כנדר שאוסר היין ושער ראשו והמתים מלהיטמא עליו, או שזהו איסור

דכיון דלא איפשיטא עבדינן לחומרא ע"ש. ונר' דה"ט מדס"ל כהראב"ד ורש"י דהוי מ"ע מה"ת, ודו"ק.

פ"ד ג: פ"ד

הריני נזיר מן החרצנים ומן הזגים כו' ה"ז נזיר וכל דקדוקי נזירות עליו- ויעתר מנוח אל ה' ויאמר בי אדוני איש האלקים אשר שלחת יבוא נא עוד אלינו ויורנו מה נעשה לנער היולד: וישמע האלקים בקול מנוח ויבא מלאך האלקים עוד אל האשה והיא יושבת בשדה ומנוח אישה אין עמה:

ויש להבין, דהנה מנוח, שאולי לא האמין לאשתו או חשב, שהיא לא הבינה, כראוי את דברי המלאך, התפלל וביקש שיבוא המלאך עוד "אלינו", כדי ש"וורנו מה נעשה לנער היולד" וא"כ כיון, שנעתר הקדוש ברוך הוא, לתפילת מנוח, א"כ היה מן הראוי שיבוא המלאך, הפעם, "אלינו", דהיינו אל שניהם, אל מנוח ואשתו, כי מה התועלת, שייראה שוב רק אל אשתו, והרי מנוח רצה לשמוע בעצמו את דברי המלאך, וא"כ מדוע בא המלאך שנית שוב רק אל אשת מנוח.

וכן קשה, הרי עיקר בקשתו של מנוח היה, שיבוא, ויורנו מה נעשה לנער היולד, וקשה, אמאי לא דיבר על כך המלאך מאומה, וגם מה שאמר "כי נזיר אלוקים יהיה הנער מן הבטן עד יום מותו", לא אמר זאת בפני מנוח, ורק אמר מכל אשר אמרתי אל האשה תשמר. מכל אשר יצא מגפן היין לא תאכל ויין ושכר אל תשת וכל טומאה לא תאכל כל אשר ציויתה תשמור.

וי"ל, עפ"י מה דאיתא הכא במתניתין הריני נזיר, מן החרצנים ומן הזגים ומן התגלחת ומן הטומאה, הרי זה נזיר וכל דקדוקי נזירות עליו. ופירש"י, או מזה או מזה קאמר וכרבנן דברייתא, דאפילו לא נזר אלא בחד מינהון, הוי נזיר.

ולפי זה קשה, איך היה שמשון נזיר רק ליין ושכר ולתגלחת, והיה מותר ליטמא למתים, כדאיתא שם ד' ב, הרי אפילו לא נזר, אלא בחד מינהון, הוי נזיר לכל דבר וכל דקדוקי נזירות עליו. וכבר הקשה זאת הרמב"ם, בפירוש המשניות, (שם), פ"ו מ"ב, וכתב: ואשר התיר לו זה (דהיינו מה שהותר לשמשון ליטמא למתים), שהוא לא נדר בנזיר, אבל "המלאך אמר לאמו", כי נזיר אלוקים יהיה הנער, ענינו פרוש, דהיינו שנזיר כשמשון, אין הכוונה לנזירות, אלא לפרישות.

ובתפארת ישראל, שם, פ"א מ"ב, באות י"ח, כתב, דשמשון לא היה נזיר גמור, מדלא נדר בעצמו, רק המלאך אמר, שיפרוש מתגלחת ויין, לפיכך הוה ליה כשאר נדר, כאילו נדר רק מב' אלו.

והנה מה שפירש הרמב"ם, שהמלאך אמר לאמו של שמשון, שמע מינה, דאילו היה אומר לאביו ומנוח היה מסכים לדבריו ומקבל נזירות על שמשון בנו, היה שמשון נזיר גמור ואסור בכל שלושת הדברים בשתיית יין,

בתגלחת, ובלהטמא למתים, עפ"י מה דאיתא בנזיר כ"ח: דהלכה היא, דהאיש מדיר את בנו בנזיר.

וא"כ י"ל, דלכן לא רצה המלאך, לדבר עם מנוח, אודות משפט הנער, דמנוח שהיה החשוק בנים, כדאיתא בב"ב ז"א. שאמר אבצן, דהינו בועז, על מנוח, כודנא עקרתא במאי פרעא לי, דבועז לא הזמין את מנוח לסעודות הנישואין שעשה לבניו, כי אמר, שמנוח הוי פרדה עקרה ואין לו בנים שיזמין אותי לסעודתו, ולא יוכל לגמול לו, אם יזמינו, וכיון שכך, היה מנוח מאד שמח לבשורת הבן, וודאי שהיה מסכים לדברי המלאך והיה מדיר את בנו בנזיר, וממילא אסור היה לשמשון גם ליטמא למתים.

ולפיכך, נראה המלאך רק אל אשת מנוח, גם בפעם הראשונה וגם בפעם השניה, למרות תפילת מנוח שיבוא "אלינו", כיון דאיתא בנזיר, שם, דהאם אינה יכולה להדיר את בנה בנזירות, וכאשר רצה אשת מנוח, והביאה את מנוח, הבטיח לו המלאך, כי אמנם תלד אשתו וכי עליה להשמר מכל היוצא מן גפן היין ולא תאכל כל דבר טמא, אבל לא ענה לו על שאלתו, "מה משפט הנער" פן ידיר אותו בנזיר, כשישמע מהמלאך שעל בן להתנהג בכמה דברים כנזיר, ואם מנוח היה מדירו, אפילו רק מיין או מתגלחת היה שמשון נזיר לכל דבריו, כדאיתא בנזיר, שם, ואף לטומאה וזה הרי לא יתכן, שהרי עליו היה, ללחום את מלחמת ישראל בפלשתים, ואף שמשון עדיין לא נולד אבל היה חשש שאם מנוח ישמע את דבר הנזירות מהמלאך, יזיר מנוח את שמשון והוי נזיר גמור.

(אזנים לתורה)

פ"ד ד: פ"ד

והרי מושבע ועומד עליו מהר סיני- בשו"ת חות יאיר (סי' י"ב) תמה דהא קיי"ל דשבועה חל על דבר מצוה בכולל, והנשבע שלא לאכול מצה סתם, אסור לו לאכול אף בליל פסח, וכן הנשבע שלא לישב בצל סוכה סתם, אסור לו לישב אף בחג הסוכות, וא"כ הנודר בנזיר אמאי לא יחול (לשיטת רש"י) איין דקידוש והבדלה, הא כלל בי' גם יין סתם שאינו של מצוה.

ותירץ דצ"ל דסוגיין אזלא אליבא דרבי שמעון בשבועות (כ"ד ע"א) דס"ל דאין שבועה חל ע"ד מצוה אפילו בכולל, ולפי שיטתו שפיר הקשה דאיין דקידושא ואבדתא מושבע ועומד מהר סיני הוא.

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.

ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל:
K0504166339@gmail.com

ניתן לקבל במייל הנ"ל תמצית ירושלמי
ע"פ סדר דרשו